

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 24. vel. serpana 1888.

List 34.

O 40letnici vladanja Njih Veličastva Cesarja Frančiška Jožefa I.

Oj živi Bog Cesarja,
Premodrega Vladarja!
Ki štirideset dolgih lét
Čast cesarstvu je in cvét.
Oj živi Bog Cesarja,
Premodrega Vladarja!

Oj živi Bog Cesarja,
Pobožnega Vladarja!
Ki Cerkvi sveti ves udan —
Zmir v djanju kaže se kristjan.
Oj živi Bog Cesarja,
Pobožnega Vladarja!

Oj živi Bog Cesarja,
Dobrotnega Vladarja!
Ki polnih rók nam je daróv
Za ljudstva svoja blagoslów.
Oj živi Bog Cesarja,
Dobrotnega Vladarja!

Oj živi Bog Cesarja,
Pravičnega Vladarja!
Pravice vsem enake dal
Preblagi Cesar naš je kralj.
Oj živi Bog Cesarja,
Pravičnega Vladarja!

Oj živi Bog Cesarja,
Mogočnega Vladarja!
Pozdravljen, blagi, čversti Knéz,
Vsem ljudstvom svojim krepka véz!
Oj živi Bog Cesarja,
Mogočnega Vladarja!

Oj živi Bog Cesarja,
Vsem skerbnege Vladarja!
Ki narodom je ljubeznjiv,
Za srečo, blagor vsih skerbljiv.
Oj živi Bog Cesarja,
Vsem skerbnege Vladarja!

Oj živi Bog Cesarja,
Preljubega Vladarja!
Naj Habsburžanov lepi cvét
Še mnogo, mnogo vlada lét!
Oj živi Bog Cesarja,
Preljubega Vladarja!

Oj živi Bog Cesarja,
Vsem milega Vladarja!
Ž Njim živel ves cesarski dvor,
Ki lepih čednosti je vzor!
Oj živi Bog Cesarja,
Vsem milega Vladarja!

Oj živi Bog Cesarja,
Visokega Vladarja!
Nam Franc — Jožefa, živi Bog!
Razlega naj se krog in krog:
Bog živi nam Cesarja,
Visokega Vladarja!

Ivan Zarnik.

Poročilo ljubljanske bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkev za leto 1887/88.

(Konec)

107. Oailnica: 2 belo rudeči blazinici za mašne bukve, 3 koretlje, 1 štolo za spovednico, 6 korporalov, 6 pal, 12 purifikatorjev, 9 rutic za lavabo.
108. Banjaloka: 1 bel mašni plašč.
109. Spodnji log: 1 velum, 1 plašček za ciborij, 1 obhajilno burzo.
110. Polom: 1 bel pluvijal.
111. Dobrepolje: 1 obhajilno burzo in štolo.
112. Lašiče: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.
113. Draga: 1 antipendij, 1 obhajilno burzo in štolo.
114. Struge: 1 bel mašni plašč.
115. Šent-Gregor: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve, 13 purifikatorjev.
116. Rob: 1 obhajilno štolo, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
117. Preserje: 1 bel pluvijal.
118. Borovnica: 3 koretlje.
119. Rovte: 1 velum.
120. Šent-Još: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase.
121. Horjul: 2 rudeči blazinici za mašne bukve.
122. Zaplana: 1 velum, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
123. Revke: 1 rudeč mašni plašč.
124. Žiri: 1 belo štolo, 3 koretlje.
125. Spodnja Idrija: 1 črn mašni plašč.
126. Godovič: 3 koretlje.
127. Černi verh nad Idrijo: 1 antipendij.
128. Cirknica: 1 velum.
129. Unec: 2 vijolično-zeleni blazinici za mašne bukve, 4 korporale.
130. Hrenovice: 1 velum.
131. Senožeče: 1 bel mašni plašč.
132. Slavina: 1 zelen mašni plašč, 1 obhajilno burzo.
133. Vreme: 1 rudeč mašni plašč.
134. Šempeter: 1 velum.
135. Košana: 1 vijoličen mašni plašč.
136. Knežak: 1 bel mašni plašč, 1 bel pluvijal.
137. Prem: 2 belo-rudeči blazinici za mašne knjige.
138. Zagorje: 1 bel mašni plašč.
139. Suhorija: 1 bel mašni plašč, 1 obhajilno burzo.
140. Nadanje selo: 1 obhajilno štolo, 3 koretlje.
141. Vipava: 3 mašne srajce, 3 prepase, 6 humeralov.
142. Šent-Vid pri Vipavi: 1 rudeč mašni plašč, 1 obhajilno burzo.
143. Podraga: 1 bel pluvijal.
144. Lozice: 1 velum, 3 korporale.
145. Šturija: 1 vijoličen pluvijal.
146. Goče: 1 vijoličen mašni plašč.
147. Vrabče: 1 rudeč mašni plašč.
148. Budanje: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.
149. Podkraj: 1 obhajilno burzo, 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.

150. Ustija: 1 bel mašni plašč.

151. Radavec v Bukovini: 1 bel mašni plašč.

**Hvaljen in češčen bodi na veke Zakrament
presv. Rešnjega Telesa!**

V Ljubljani, sv. Dominika dan 1888.

Vodstvo bratovščini presv. Rešnj. Tela.

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.

(Dalje.)

XXI. Don-Boskova molitev.

Vičeli smo zadnjič, kako goreč častilec M. Božje je bil Don-Bosko. Rekli smo ob enem, da nova cerkev v Torinu je bila prav za prav delo Device Marije. Pa pojdemo za korak dalje! Dasi ravno Don-Bosko ni bil namenjen duhovnemu pastirstvu — v pravem pomenu besede —, vendar je Bosko kakor duhovni pastir deloval tolikanj, da se moramo le čuditi, kje je dobival časa, da je spovedoval in obiskoval bolnike. Če sploh vsak duhovnik ravno pri bolniku naletí najlažje na prikazni, ki ga pretresajo — pa tudi na prikazni, ki mu z veseljem in zadovoljnostjo polnijo dušo, da bi človek res iz serca vskliknil: O Bog! hvala tebi, da sem — duhoven! — ni čuda potem, da je tudi Bosko doživel v pastirstvu prizorov, ki glasno pričajo, da je Bog, usmiljeni in dobrotljivi, v nebesih — in poterjujejo očitno besede sv. pisma: „stanovitna molitev pravičnega oblake predere.“ Taka molitev je bila Don-Boskova.

Tukaj navedemo več tacihi prizorov. Lahko bi rekli, da so bili ti dogodki pravi čudeži — a navedemo jih brez vsacega dostavka. Vsacemu izmed nas bodo v spodbudo, da se bomo še z večjim zaupanjem obračali k svojemu nebeškemu Očetu in k Materi Božji.

a) Marija — zdravje bolnikov!

Baron Kota, premožen meščan Torinski, je za smert bolan. Don Bosko ga obišče.

Bolnik govori tiho . . glas mu zastaja.

— „Tedad ste prišli k meni! Saj se več ne vidimo, prečastiti gospod! Zdaj smo pri kraji . . jutrajšnjega dneva neučakom.“

— „Kako to, gospod baron! Zdaj nas vendar ne bote zapustili! Mati Božja bi še rada, da bi ji še kaj pomagali za njeno cerkev.“

— „O, tako iz serca rad bi kaj storil. Ali — ali zdravniki — so obupali.“

— „In kaj bi storili, če vam naša ljuba Mati še poverne zdravje, ga naglo zapraša Bosko. — „Kaj bi storil, če ozdravim?! no, zavežem se, da darujem skozi pol leta vsak mesec 2000 frankov za njeno cerkev.“

— „Dobro! Veljá!“ — vsklikne Bosko. — „Jaz grem zdaj domu. Vsi moji ljudje morajo moliti za vas! Le nikar ne obupajte!“

Tri dni potem oglasi se pri Bosku nek gospod, da bi z njim govoril. Bil je baron Kota popolnoma čverst in zdrav, kakor bi ne bil nikdar bolan. Osebnost je prinesel prvo darilo za Mater Božjo. Od tedaj je bil veden dobrotnik novi cerkvi, ki jo je zidal Bosko.

b) Marijina svetinja.

Bilo je necega sobotnega dneva meseca majnika 1869. V cerkvi N. lj. Gospe, pomočnice kristjanov, je ta dan pobožno in priserčno molila mlada deklica. Oči

ima zavezane s černo obvezo. Ime ji je Marija Stardero, domá iz vasice Vinovo. Že dve leti je bolehal na očesih, dokler ni popolnoma oslepela. Danes pa jo je pripeljala teta njena in še neka druga sorodnica, da se zateče k Mariji, k zadnji rešiteljici, ki bi ji še utegnila razsvetliti otemnjene oči.

Dolgo časa moli, goreče moli; nazadnje popraša v zakristiji za Don Boska.

Bosko pride.

— "Koliko časa vas bolé oči?"

— "O, že dolgo je tega. Eno leto pa je, odkar sem oslepela!" —

— "Ali ste že bili pri katem zdravniku? In kaj je rekel? Ste imeli kaj zdravil?"

— "Rabili smo zdravila vsake verste — pravi teta — ali vse zastoj. Zdravniki terdijo, da ni nobenega upanja, da bi spregledala." — Začela je jokati.

— "Ali kaj razločite tukaj stvari, ktere so večje, ktere manjše?" — praša Bosko bolnico.

— "Nič. prav nič ne!" zdihne deklica.

— "Odvežite obvezo!" pravi Bosko in jo pelje k oknu, skozi ktero so prihajali svetli solnčni žarki. —

"Ali vidite svetlobo tukaj?" —

— "O, moj Bog! čisto nič ne vidim!"

— "Ali bi rada videla?"

— "Če bi rada videla! — prečastiti gospod, o, kako morete to prašati. Nič rajše kakor to! Revno dekcle sem že tako — in zdaj zgubila sem iz oči. Zgubila sem vse, kar sem imela... za celo življenje sem nesrečna.

— "Če bi vam Marija izprosila zdravje — ali obljubite, da je nikdar ne bote žalili s svojimi očmi."

— "Obljubim, iz dna svojega serca obetam! kako je to žalostno!" — deklici užalilo se je serce, jela je ihteti.

— "Ali zaupate, da vam bode Marija pomagala!"

— "Zaupam! Ali jaz sem čisto slepa!"

— "Nič ne dé! Le zaupajte! Zagotovim vas, da bote še videli." —

— "Ali se naj mar čudež zgodi?!"

— "V imenu Jezusovem in v imenu presv. Device, deklica, povej mi, kaj imam tukaj na roki!"

Deklica odprè oči... gleda... gleda... in vsa vesela zakliče: "Vidim! Jaz vidim!" —

— "Kaj vidite?"

— "Svetinjo."

— "Kakošno svetinjo?"

— "Matere Božje."

— "In kaj je na drugi strani svetinje?"

— "Starikav mež s cvetočo palico v roki; to je sv. Jožef."

— "O Marija! — vsklikne teta. "ti vidiš! Ali res vidiš!"

— "Res vidim, prav res vidim" — odgovori deklica — "prav bl. Devica mi je izprosila to milost."

Izgovorivši zadnje besede stegne roko, da bi pre-jela podobo M. B. Ali svetinja pade z Boskove roke na tla, in se zatoči v temen kot zakristije. Teta jo hoče pobrati. Ali Bosko reče: "Deklica, poberi jo ti — bomo videli, če si res popolnoma zdrava." In deklica brez vse težave najde svetinjo.

Lahko si mislimo njeno veselje. Kako serčni vzdih! so puhteli v nebesa — v zahvalo Mariji — pomočnici kristjanov! Saj njena pomoč je bila očitna.

Zahvaljevaje se nebeški dobrotnici, zapustila je cerkev. Kmalu se je vernila. Saboj prinesla je darek — darek za Marijo, da ji skaže svojo hvaležnost.

Od tistega časa je oči niso nič več bolele. Ozdravljena je bila za zmeraj. — (Dalje na sl.)

Pridiga čast. g. Jož. Šiška pri sv. Florijanu sv. Ignacija dan 1888.

I.

(Dalje.)

Da mi pa kdo ne bode mogel očitati, da pretiravam, da govorim preveč, hočem umolknuti in mesto mene naj govori mož, katerega vsi štejejo za najslavnejšega škofa ljubljanske škofije. Govori naj mesto mene, predragi farani sv. Jakoba, vaš rojak; govori naj vam, meščanje ljubljanski, vaš someščan, govori naj mož, ki se po vsi pravici prišteva najslavnejšim našim rojakom, mož, ki je imel serce za narod svoj slovenski in ki je bil veliki večini tega naroda največji dobrotnik; mož, o katerem piše *) škof Slomšek blazega spomina: „da je bil steber katoliške cerkve na Kranjskem in Štajarskem, apostolski mož, kladvo krivoverstva, mož po volji Božji, močan v besedi in dejanji, serčen, previden gospodar“; govori naj naš apostol škof Tomaž Hren, ki se je, kakor terdi sporečilo, sporočilo, porodil leta 1560 v bližnjih Hrenovih ulicah.

Škof Tomaž Hren zadel je težko butaro škofovske službe na svoje rame ob času, ko so krivoverci Lutrove zmote trosili na vse strani naše dežele. Že je bilo dvajsetkrat več spoznavalcev nove vere, nego katoličanov, kakor sam piše, **) tedaj ko je prevzel pastirsko palico, in le vsak dvajseti iz najnižjega stanu deržal se je še katoliške vere. A že leta 1616. tedaj čez pičlih 20 let, bilo je ravno narobe, komaj toliko protestantov še, kolikor je bilo prej katoličanov. In čegava zasluga je to? To je delo sv. Ignacija. Škof Hren to sam spričuje v pismu, katero je pisal papežu Pavlu V. l. 1610.

Leto prej bil je namreč sv. Ignacij blaženim prištet, a za svetnika še ni bil proglašen. Vsi so bili prepričani, da se bode tudi drugo kmalu zgodilo, ker je bila sploh znana njegova svetost. In da bi se to prej ko prej izvršilo, to bila je tudi serčna želja škofa našega Tomaža. Poln hvaležnosti do blaženega Ignacija piše Hren sv. Očetu pismo, v katerem priserčno prosi, naj o. Ignacija Lojolana prav kmalu za svetnika proglasi.

List ***) glasi se nekako tako-le: Čul se je po naših krajih že davno vesel glas, da namerava Vaša

*) Jezičnik, XIII. 25. Drob. VII., 111—118.)

**) Dimitz, III. 368.

***.) Ker mi radi obširnosti ni bilo možno v govor vplesti celega prezanimivega pisma, marveč sem moral le važneje iz njega posneti, pridam naj tu še latinski izvirnik. Ponatisnjen je v pravopisu izvirnika, ki se nahaja v Hrenovem dnevniku (II. str. 279—283). Tudi interpunkcija je ostala ista. Valvasor ima ponatisnjenega v VIII. knjigi str. 708—710. Slove pa takole:

Sanctissime Ac Beatissime Christi in Terris Vicarie, Principis Apostolorum Successor: Pastor S. R. Universalis Ecclesiae: et Episcopatus Labacen. Ordinarie Immediate Opt. Max.

Post debita beatorum pedum oscula; Vitam et Gloriam, Triumphos ac Trophaea Victoriarum de Universis Crucis Christi et Ecclesiae sanctae hostibus, Et quidquid praeterea in profunda animi subiectione et obedientia filiali, inutilis valet hominis peccatoris oratio!

Non effugit, Beatiss. Pater, notitiam eorum, quotquot capere adspirant Salutis haereditatem, qualiter eiusdem Salutis notrae author tanta gratiarum et collata ineffabilis diuinae potestatis suae plenitudine, Sacrosanctam hanc (cui gloriose praesidet) Sedem Apostolicam in terris fundaverit, ut ad eam tanquam Salutis portum, et fontem salientis aquae in vitam aeternam, recurrere habeant, qui sitiunt Animarum tanto pretio redemptarum lucra, coelestia exquirunt, et expetunt Nominis

Svetost poslaviti sveto življenje, čednosti in milosti blaženega o. Ignacija Lojolana, prvega vatanovitelja glavne Jezusove družbe, da bode imelo ljudstvo v cerkvi Božji nov vzgled posnemanja; a da hoče nekoliko počakati z razglašenjem za svetnika. Naj bi se te misli, vdahnjene od Očeta luči, čim prej vresničile, to želé vsi, ki časté in ljubijo Boga, čudovitega v njegovih svetnikih. Vsi sprejeli so to veselo sporočilo z največjo radostjo.

In ne zastonj pridružim se tem željam med drugimi tudi jaz najmanjši, in z menoj cela škofija ljubljanska, kateri je o. Ignacij blazega spomina po svoji vseobsežni ljubezni, po kateri je vsem vse postal, da bi vse Kristusu pridobil, nekda v Rimu poučeval več naših bogoslovcev. Bil je tej škofiji potem sam, in nasprotno bili so svetemu možu in njegovim družabnikom tudi škofje iz serca vdani. To medsebojno ljubezen spričuje pismo Ignacija Lojolana, katero je pisal z lastno roko l. 1554 ljubljanskemu škofu Urbanu Tekstorju, in to pismo hrani se skerbno v večni spomin kot dragocen zaklad in neprecenljive svetinje.

Dei in hominibus Sanctificationem; hoc est, Ecclesiae et Fidei Sacrosanctae exaltationem ac propagationem ampliorem: Atque inde solum Sacrae Censurae, solidumque iudicium, et discretio meritorum inter omnes, qui Supremo Regi famulantur, ac vere Christum colunt, dimanant et petenda est.

Sano fidelis vox et omni acceptione digna jam pridem audita est in terra nostra, Sanctitatem Vestram Sancta advertisse consilia, Beati P. Ignatii Lojolae, Inclutae Societatis Nominis Jesu Fundatoris Primi, religiosam sanctamque conversationem, Virtutes, ac Spiritum gratiae, quem redolebat, Sua et Sacrosanctae huius Sedis aestimatione ac iudicio (ut in Ecclesia Dei Populus exemplum recens imitationis acciperet) celebrem reddere, ipsum tamen opus Canonisationis ad tempus differre. Hos itaque cogitatus a Patre luminum inspiratos, si quo modo maturius in effectum exeant, cuncti, qui Deum in Sanctis suis admirabilem timent ac diligunt, uti semper in votis habuerunt ac tenent, sic laetissima illa nuntia, non nisi cum summa Spiritus exultatione exceperunt.

Et non immerito inter alios quoque minimus ego, et una mecum totus iste Episcopatus Labacensis: cuius praefatus S. recordationis P. Ignatius, pro sua in omnes charitate (quo omnibus omnia factus est, ut omnes Christo lucrificeret Alumnos complures Romae olim instituit: Et Episcopatu huic postea ipse, et invicem, viro sancto eiusque Sodalibus (cum primordia Collegiorum inter Haereticos, variosque persecutores, his in partibus iacerent) Episcopi quoque impensius erant addicti, prout literae Ignatianae ad Praedecessorem meum Urbanum, Regis Ferdinandi tunc Viennae Ecclesiasten ac Confessarium, pridie Nonas Martii Anno 1554 propria Beati Viri manu conscriptae, quae pro memoria aeterna, Thesauro, ac Reliquiis ac Charitatis mutuae signum, clarius evincunt.

Accedit quod ipse a Cunabulis in Scholis et disciplina Societatis eiusdem, inde usque pie continuo educatus, ab uberibus institutionis eius sanctae ac religiosae, quicquid sum (si tamen aliquid sum: tamquam insipiens dico) habeo, eidemque iure optimo, ac pia gratitudine acceptum refero totum. Sed et a Collegio Labacensi (quae est singularis Dei bonitas ac providentia) in expurgatione Lutheranae haeresis zizaniorum et Animarum a fide catholica aberrantium (id quod vel maxime in luporum exterminatione reluxit) quotidiana reductione, ac propemodum continua: prout etiam tenerae Juventutis, inter tam densas antea errorum et ignorantiae tenebras, fideli informatione, utique copiosissime fructuosa, mirifice adiuver.

Video praeterea Spiritum illum pietatis ad dandam Scientiam Salutis ac reparationem multorum, coelitus Beato P. Ignatio datum, iam in Carniolae nostrae Ducatu, atque Provinciis istis, Deo auctore cum Zelo ardentissimo reviviscere, multumque propagari: adeo ut Fides Catholica et avita Maio-

Dalje bil sem jaz sam koj z mladosti v šolah in vednostih njegove družbe vedno po očetovsko vzgojevan. Od obilnosti njihovega svetega in vernovestnega pouka imam vse, kar sem (če sem sploh kaj, kot neapameten pravim) in njemu vse to po vsi pravici in s serčno hvaležnostjo pripisujem.

A tudi ljubljanski kolegij (družba), ki je posebna dobrota previdnosti Božje, mi je velika pomoč pri iztrebljevanju luteranske krive vere in pri vsakdanjem, skoraj nepreterganem spreobračevanju duš, ki so zgrešile pravo pot katoliške vere (kar se je zlasti pokazalo pri izganjanju volkov), kakor me tudi podpira z marljivim poučevanjem nežne mladine, ki je bila prej v gosti temi zmot in nevednosti.

Vidim, pravi dalje, kako se oživlja duh pobožnosti, iz nebes blaženemu o. Ignaciju dan, v deželi Kranjski ter se po Božji volji z največjo vnetostjo razširja tako, da se katoliška vera in stara pobožnost očetov, pred kratkim še uničena, ne le oživlja, marveč še prenavlja, stoji in lepo razcvita; cvete brez dvoma tudi po drugih deželah in državah v strah in svarilen vzgled krivo-

rum pietas, paulo antea collapsae (ne dicam propemodum extinctae) non resuscitari tantum, sed aliis quoque terris et Principatibus, in terrorem et exemplum Haereticorum, gloriosissime reformari, stare, ac florere omni dubitatione abstersa, conspiciantur. Unde cum bellis alia Regna, et intestinis Haereticorum tumultibus, ac dissidio fluctuent et vastentur miserrime, pax hic et tranquillitas viget, nec apparet hostis in finibus nostris; neque audent filij iniquitatis ob zelosissimam Catholici pijssimique Principis Ferdinandi vigilantiam ex hac eadem palaestra Ignatiana prodeuntem, apponere nobis nocere.

Porro odium, et persecutionum undequaque in familiam hanc Ignatianam saevientium procellae ac turbines (quibus, ubicunque locorum Catholica impugnatur religio, haec e vestigio cogitur exulare Nominis Jesu Societas) eam singulare Dei donum ac fidei esse propugnaculum pie ab omnibus venerandum celebrandumque, cumulatissime testantur; neque solum Germaniae missum partibus, sed Orientis quoque Regnis et regionibus atque ipsis paulo ante fabulosis Indorum, Japonum, Sinarum, Antipodumque Populis gentibusque illatum; quos Beati P. Ignatii et eius in conversatione Sancta filij Socijque P. Francisci Xaverii charitas et Succensus pro Augustiss. Nominis Jesu gloria Zelus, aliorumque de eadem familia Operariorum (qui animas suas propter Deum contempserunt) inexhaustus labor, huic Sanctae Apostolicae Sedi per Evangelium genuerunt.

Haec sane inter innumera alia Beatiss. Pater, animum permoverunt meum, ut ipse quoque minimus ego Sanctitatis Vestrae Servulus inter tot Viros, vita, conversatione, dignitate, doctrina, vel personatu sublimes (velut abortivus quisquam, vel anser inter olores) has supplices, in profunda cordis mei humilitate, Beatitudini Vestrae exhiberem preces: Per viscera misericordiae Dei, toti mundo in Beati Ignatii Lojolae, eiusque Societatis, ut praefertur, maximis et copiosissime fructuosus laboribus Orientis ex alto, meo ac totius Episcopatus Labacensis Sanctitati Vestrae immediate subiecti nomine, beatis advolutus pedibus, protensis manibus, supplicique ore ac corde orans: Quatenus Sanctitas Vestra pro sua Summa in Deum et Sanctos eius in Coelis regnantes pietate, sapientia, atque exuberanti Spiritus Sancti dono, quibus Sacrum illud pectus et Ecclesiae Caput regitur: Beati huius Viri P. Ignatii singularis praerogativam gratiae, qua fultus, non in seipso tantum religione et sanctitate, sed in toto pene Terrarum Orbe, ac universa Ecclesia Dei, Fidei ac doctrinae lumine mirabiliter fulsit: Fructum deinde quem in Domo Domini ubertim verbo operatus est et exemplo: Catholicae Fidei instituta ad Haereticorum, iuxtaque gentium externarum conversionem salubriter transmissa: multitudinem peccatorum et errantium per Viae Saecularis latitudinem male incedentem, ad Spiritualis vitae

vercem. In med tem, ko divjajo po družih državah pokončujoče vojske in domači nemiri in razpertije, vlada pri nas mir in ne prikaže se sovražnik v naši deželi; tudi si nam ne upajo škodovati otroci hudobije vsled prevnete čuječnosti katoliškega in prepobožnega Ferdinanda, ki je izšel iz iste Ignacijevе šole.

Dalje sovrašтво, viharji in nevihte preganjanja, katere divjajo proti tej Ignacijevi družbi in vsled katerih se mora povsodi, kjerkoli se preganja katoliška vera, precej tudi umakniti družba imena Jezusovega: vse to glasno spričuje, da je ona poseben dar Božji in bramba sv. vere, katero so dolžni vsi spoštovati in čislati. A ni poslana samo našim pokrajinam, marveč tudi kraljestvom in deželam na vzhodu, katere so bile prej skoraj samo v pravljicah znane, Indom, Japoncem, Siamu, Antipodom (protinožcem) in drugim paganom, katere je prerodila sveti apostolski stolici po evangeliji.

To vse med brezštevilnimi drugimi stvarmi — nagnilo je moje serce, da se s premnogimi slavnimi možmi obrnem tudi jaz najmanjši do Vaše Svetosti s preponižno prošnjo, v svojem imenu in v imenu cele, Vaši Svetosti neposredno podložne ljubljanske škofije, s povzdignjenimi rokami ponižno proseč z ustmi in srcem, naj se Vaša Svetost, po svoji pobožnosti do Boga in z njim vladajočih svetnikov, ozira na nenavadno

milost blaženega o. Ignacija, vsled katere ni le sam pri sebi vžgal luči vere in svetosti, marveč je s tem ognjem vere in učenosti svetil čudovito skoraj po celem svetu; naj se ozira na sad, kateri je obrodilo njegovo delovanje v hiši Gospodovi z besedo in vzgledom: na spreobrnjenje krivovercev, nevernikov in grešnikov; na večno storjeno obljubo, s katero se je zavezal služiti sveti stolici; dalje na njegovo sveto življenje in zatajevanje telesa, po katerem je toliko sebi svet križal in sebe svetu, da se ni skoraj zdelo, da živi v mesu, temveč da terpi dolgo mučeništvo. Naj blagovoli tudi milostno pretehtati in vvaževati ljubezen in hvaležnost teh dežel, mojo in moje škofije, in blaženega Ignacija Lojolana prej ko prej prišteti svetnikom v večjo čast in slavo Božjo; v čast sv. cerkvi, v kras in spodbudo čednosti slavnih družbi imena Jezusovega in tukajšnji Ignacijevi družbi; vsem krivovercem, preganjalcem in sovražnikom katoliške vere pa v spokorjenje ali osramotenje. Učverstili se bodo tako nežni nasadi, in ojačili koraki malih; veselili se bodo z nami angelji; a plačilo dal bode Vaši Svetosti najvišji pastir duš, ki je krona vseh svetnikov in njih preveliko plačilo, naš Gospod Jezus Kristus po zasluženji in priprošnji tega svetega očeta Ignacija pri poplačevanji pravičnih.

To pismo pové nam vse neprecenljive zasluge sv. Ignacija za naše pokrajine; odveč bi bile moje besede. Odveč bi tudi bilo daljno dokazovanje. Vidi se iz listine iskrena ljubezen in globoko spoštovanje, katero je imel tedanji škof Tomaž Hren in verni ljubljanske škofije do bl. Ignacija in njegove družbe. Zato si lahko mislimo, s koliko radostjo so sprejeli pri nas l. 1622 sporočilo, da je bil 12. marca istega leta bl. Ignacij od papeža Gregorija XV. za svetnika razglašen. Velikanska bila je slovesnost,*) s katero so Ljubljancem 5. junija obhajali prvič god sv. Ignacija.

Mesto se je svečano obleklo. — Napravili so po Ljubljani na raznih krajih krasne ozaljšave, slavoloke, piramide, slavnostne stebre na javne stroške in na stroške prijateljev Jezusove družbe; zlasti pri sv. Jakobu, na zgornjem (čevljarskem) mostu, pri vicedomskih vratih, na mestnem tergu, pred mestno hišo in pri kruharni. In vmes bilo je razstavljenih mnogo raznih, z velikim bleskom in sijajem narejenih prekrasnih znamenj in spomenikov. Dijaki popevali so primerne pesmi, godci so igrali krasne umotvore, vmes pa je bobnelo pokanje in gromenje topov, razstavljenih po stolpih in zidovji ljubljanskega mesta, ki je bilo tedaj uterjeno z obzidjem.

Škof Tomaž Hren sam pride z duhovščino in brezštevilnim ljudstvom v cerkev oo. jezuitov pri sv. Jakobu. Tu obleče škofovska oblačila, blagoslovi dve novi zastavi sv. Ignacija in sv. Frančiška Ksaverija s podobami teh dveh svetnikov. Sam o. rektor in neki drug jezuit nosita obe zastavi v dragoceni mašni obleki v slovesni procesiji. Sprevod se pomika po mestu v lepem redu, med veselimi prepevanjem svetih pesmi. Ko se verne v cerkev sv. Jakoba nazaj, vzame škof vsa škofovska oblačila z mitro in palico ter obdan od duhovščine stopi na prižnico in govori v domačem, slovenskem jeziku zbranimu ljudstvu, katerega se je vse terlo, o sv. Ignaciju in z njim vred razglašanih svetnikih. S koliko ognjevitostjo je govoril slavnemu škofu svojim rojakom, lahko sklepamo iz zgoraj navedenega pisma. Nato poje slovesno sv. mašo, pri kateri se je čudovito lepo pelo in igralo na prerasno godbeno in piskalno orodje. Konečno zapoje še prav iz dna hvaležnega serca „Te Deum,“

*) Hrenov dnevnik II. str. 277, 278. „Valvasor“ VIII. str. 707, 708.

rectitudinem tanto Studio Zeloque revocatam: Reverentiam, obligationem, ac fidele obsequium, quod ipse cum Sociis, Filiisque suis S. R. Ecclesiae et huic Apostolicae Sedi (quam Sanctitas Vestra utinam diu felicissime gubernet) voto perpetuo sese obstrinxit: Porro conversationem, dum viveret, eius sanctam continuamque Corporis afflictionem, qua usque adeo sibi Mundum seque mundo reddidit crucifixum, ut vix eum in carne vixisse, sed longum potius constet duxisse martyrium: Sed et harum Provintiarum, meam, meique Episcopatus, omniumque bonorum erga Virum hunc Sanctum (cuius Spiritu et doctrina imbuti sumus) amorem gratamque devotionem: Et si quae his sunt similia etc. benigna ac paterna consyderatione pensare: atque inde toties Sancte ac venerabiliter nominatum beatum P. Ignatium Lojolam — ad maiorem Dei Omnipotentis honorem et gloriam: ac S. M. Ecclesiae in filijs Suae sanctitatis utique exultantis exaltationem: ad Inclytae Societatis Nominis Jesu et familiae huius Ignatianae (adiectis eidem in Fundatoris Patrisque sui Canonizatione gloriae stimulis) magnum decus, et Virtutis incitamentum, signumque in bonum: ad omnium denique Haereticorum, Persequentorum, et Catholicae Religionis hostium, vel poenitentiam vel confusionem, Sancta Apostolica sua auctoritate Canonizare, atque illud ipsum opus Sanctum, utpote divina praedestinatione Solis Sanctitatis Vestrae manibus piè reservatum consummandumque, maturare dignetur. Et firmabuntur plantationes tenerae, gressusque parvulorum ad fructus ampliores: Congaudebunt Angeli: Praemia autem Summus Animarum Pastor, qui est corona Sanctorum omnium, et merces magna nimis D. N. Jesus Christus per huius S. Patris Ignatii merita ac intercessionem, reddet Sanctitati Vestrae in retributione iustorum. Amen Amen. fiat fiat. Amen.

Datae Oberburgi in solita Mariana Episcopali Residentia. 17. Martii 1610.

Sis. Vae.

Inutilis quidem et indignus obedientissimus tamen filius ac servus

THOMAS Episcopus Labac. m. sua.

A TERGO.

Beatissimo ac Sanctissimo in Christo Patri ac Domino, Domino Paulo Papae V. S. R. Universalis Ecclesiae Pastori Opt. Max. Domino Ordinario meo Immediato Clementia. ROMAE.

zahvalno pesem, pri kateri se zopet gromovito oglasijo topovi po stolpih in mestnem obzidju.

Ta sijajna slovesnost, obhajanje prvega godu sv. Ignacija, pové nam vse. Kaže nam jasno, koliko veselje je navdajalo mesto ljubljansko, rešeno Lutrovih zmot; kako hvaležni so bili naši predniki sv. možu za dar jedino zveličalne svete katoliške vere. Vse je bilo prepričano, da je Bog sam proti Lutrovi krivi veri obudil sv. Ignacija in njegovo družbo. Veselili so se naši očaki po vsi pravici! Saj je bilo ljudstvo zopet na pravi poti, iztergano iz žrela luteranstva. Vera je oživela, stara pobožnost se je povernila, čednost se je gojila, vse se je na boljše obračalo vsled prizadevanja sinov sv. Ignacija.

(Konec nasl.)

V spomin

Prečastitemu dijamantnemu mašniku Josip-u
Nakus-u, konz. svet. i. t. d.

Slava! Mašnik dijamantni,
Oj, pozdravljen priserčno!
Venec naj zaslug briljantni
Kinča častno Ti glavó,
Jezus dal Ti doživeti
Dijamantno mašo peti;
Dans najlepši dan je Tvoj, —
Veselimó se s Teboj!

V službi vzvišeni Gospoda
Mnogo truda si prestal,
Varh Sijonski, sin naroda,
Zvest si na braniku stal;
Si ovčice ljubil, blažil,
Molil zalje, jih tolažil,
Oče mili bil sirót,
Kazal vsem v nebesa pot.

Na verhuncu zasluženja
Starček čverst in zdrav stojiš,
Dar presveti — Kruh življenja
V hvalo Večnemu dariš;
Spomni se v molitvah svojih,
Vsih ovčic, prijatlov Tvojih,
Naj ohrani bi Gospod:
Vero, carja, ves naš rod.

Z nami, v raju družba mila
Ovčic Tvojih radostna,
Ti pošilja dans vošila
Od prestola Jagnjeta;
Si jih kerstil, vodil srečno,
Jim naklonil krono večno:
O kako hvaležne zdaj
Te želé kdaj k sebi v raj!

Lahko, starček prečastiti!
Rekel boš kot Simeon:
„Pusti hlapca v miru iti
K tebi, o Gospod, v Sijon;
Gledale oči so moje
Veličastvo sveto tvoje,
Glej, nad šestdeset že lét;
Zapustim rad v miru svét.“ —

Bog ohrani Te med nami
Zdravega še mnogo dni!
Kdaj pa venec nad zvezdami

Tvojo dušo naj krasí;
Boga vživa večne čase,
Angeljske poslušá glase,
Tam „Tedeum“ — hvaljen Bog!
Speva ves nebeški krog.

Radoslav.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Zlata maša milgsp. prošta dr. Antona Jarca.) V ponedeljek zvečer, 13. t. m., je Vincencijeva družba čestitala svojemu glavnemu predsedniku.

Po ginljivih, v serce segajočih govorih gosp. kan. A. Zamejica in prečast. gosp. župnika Jan. Rozmana so društveniki navdušeno klicali zlatomašniku: živeli še mnogaja leta, — slava! V prostorih kat. družbe, kjer zboruje konferenca sv. Jakoba, se je v spomin 50letnice obesila sicer majhna pa lična podoba sv. Vincencija Pavljanskega, na drugi strani te podobe je poklonitev in podoba Kristusa, spremenivšega kruh in vino — prva sveta maša —, in imeua vseh družbenikov Vincencijeve družbe obeh konferencij v letu 1888.

V sredo — veliki Šmaren — se je ob 9ih, s cerkvenimi banderci na čelu, pomikal spreved iz zakristije po št. Jakobskem tergu. z gosti, rodbino, veliko asistenco in sledujoč z milgsp. jubilarjem, ter se podal skozi lični in okusni slavló pri velikih cerkvenih vratih v cerkev, ki je bila ozališana z eksotičnimi rastlinami, cveticami in drugimi lepôtijami.

Ginljivo je bilo, da so g. zlatomašniku bili dijakon g. brat Jernej Jarc, župnik v Dolu, a subdijakon ućak g. Fr. Jarc, župnik na Mirni. Arhidijakon pa so bili preč. g. vodja bogoslovskih véd dr. Leonhard Klofutar, stari prijatelj jubilarjev.

Gospod zlatomašnik so bili tako čversti, kakor kaki novomašnik.

Po Veni Creator, čemur so izverstno odpevali pevci in godba na koru, so preč. g. župnik Jan. Rozman v preizverstnem govoru ob kratkem vernikom naslikali življenje g. zlatomašnika, ter povdarjali, kako je dan zlate maše, kakor za zlatomašnika, tako tudi za njegove duhovne sobrate, za njegovo rodbino in za vse nazoče, da, za vse prave katoličane, dan veselja, dan zahvale in dan obljub za prihodnje čase. Po slavnostnem govoru je bila zlata pontifikalna maša in zahvalna pesem, po kateri so dali zlatomašnik blagoslov z Najsvetejšim.

Cerkev je bila natlačeno polna. Veličastnost te službe Božje je povekšalo tudi izverstno petje in godba pod vodstvom gosp. Leopolda Belarja.

Po sv. maši se je spreved zopet vernil skozi velike vrata po tergu v zakristijo.

Pri slavnostnem obedu je bilo obilno gostov, duhovnih in svetovnih, med njimi stara prijatelja in častitelja gosp. jubilarja, veleteržec in posestnik g. Primož Hudovernik, in gosp. Jelovšek, posestnik na Verhniku.

Med napitnicami naj omenim ono milgsp. jubilarja na svetega očeta papeža Leona XIII in na svetlega cesarja Frančiška Jožefa, z ozirom tudi na njegovo 40letnico vladanja; pa na premil. gosp. knezoškofa in druge. Napitnica p. n. vodja dr. Leonharda Klofutarja, katere odmev je bil, da so mu vsi nazoči čestitali kot imenovanemu stolnemu proštu ljubljanskemu, je bila navdušena in preizverstna; ravno tako so bile z veliko hvalo sprejete napitnice: preč. provincijalu P. Evstahiju, — župniku Rozmanu, župniku Jak. Dolencu iz Iga, dr. Lampetu in drugim. Posebno zanimiva je bila napitnica g. Jelovškega z Verhniške, kateri je povdarjal, da so gosp.

zlatomašnik zato tako srečni ter zlato mašo dočakali in so vkljub visoki starosti zato še tako srečni kakor mladeneč: ker so, kakor je govornik prepričan, svoje starše spoštovali in za nje skrbeli ter se pri g. jubilarju spolnujejo obljube četrte zapovedi Božje. Veliko odobravanje je vzbudila napitnica gosp. plem. Lašana na Jarčevo rodbino.

Ob petih popoldne so imeli gospod jubilar slovesno pete litanije pri sv. Jakobu.

Ob 6ih popoldne so pa v Marijanišču dečki pod vodstvom dr. Lampeta, č. P. Angelika in šolskih sester zlatomašniku, toliko zaslužnemu za Marijanišče, na čast napravili sicer majhno, pa toliko bolj priserčno veselico s petjem, godbo in deklamovanjem vpričo mnoge gospode.

Gosp. zlatomašnik, vidno ginjeni, zahvalivši se za to čestitanje, so prav po očetovsko nagovorili dečke in jih spodbujali k pobožnemu, poštenemu življenju.

S tem je bila zveršena javna slovesnost zlate maše, katera nam bode ostala v živem spominu, in končno tudi mi kličemo prav iz serca: Bog obvari in ohrani milgsp. zlatomašni a še mnoga leta, še čez demantno sv. mašo!

P

Iz Ljubljane. Rojstni god presvitlega cesarja se je 18. t. m. obhajal z veliko slovesnostjo. V stoljnici so ob 10ih imeli premilostni gospod knez in škof slovesno sv. mašo in zahvalno pesem. Bili so navzoči deželni predsednik baron Winkler z gg. vradniškimi načelniki vseh oddelkov, mnogo vradnikov in občinstva. Pod milim nebom poleg Koliseja pa je vojaštvo imelo sv. mašo. — Bog ohrani še prav mnogo lét dobrotljivega, modrega presvitlega cesarja!

Iz Ljubljane. Čč. sestri Cita Fiala in Pulkerija Kancijan, iz kongregacije Božje ljubezni, imate od c. kr. slavn. namestništva v Ljubljani privoljenje in od prečast. kn. škofijstva priporočilo za zbiranje darov imenovanega reda, ki teknejo tudi v korist ubogim otrokom v Bosni. Naprava je pod zavetništvom presvitke cesarice Elizabete. Vstanovljena je bila 21. kim. 1868 na Dunaju. Sedanjó dobo dela 349 sester in novink v 23 napravah. Na Dunaju imajo napravo za odgojo ubožih sirót in za sprejemo službo iskajočih deklét, pa za take, ki se hočejo učiti gospodiniti. V Weinhausu je noviciját in odgojišče z očitno delavnico in z otročjim vertom. Tako imajo naprave tudi v Pragi, v Bernu, v Opavi, v Št. Andreju na Koroškem, v Bijali v gradu Lipniku, ki ga je presvitli nadvojvoda Albreht prepustil sestram za odgojišče in učilišče. Tako imajo tudi naprave v Krakovem, v Budapešti, v Bercenczi, v Föhr-czeglaku, zlasti pa v Sarajevu z osemrazredno šolo itd.; pa v Slatini, $\frac{3}{4}$ ure od Sarajevga; v Dolnji fuzli; v Breški.

Od začetka teh naprav je bilo v teh Marijinih vstavih sprejetih 39 193 službe iskajočih; 4847 sirot odgojenih, 2063 šolaric podučevanih itd. Dan na dan se s celoma oskerbljuje 1100 ubožnih otrok po raznih hišah brezplačno se jih podučuje 2.700 razun deklic v nedeljskih šolah. Po vseh napravah se veliko moli za dobrotnike.

Šent-Jurij pri Kranji. (Novi maši.) V štirinajstih dneh dve novi maši, oba gospoda domačina, iz ene vasi — (Visoko) — tega najstarejši ljudje ne pomnijo. Zato je bilo veselje splošno, navdušenost velika. Mnogo se je storilo, da bi se obe presv. daritvi obhajali kolikor mogoče slovesno. Mnogoštevilne povabljene goste razveselili in počastili so pri obéh slovesnostih preč. gosp. dekan Kranjski, ki so obema novomašnikoma očetovskega pomočnika se skazali. Slavnostni, res krasan govor imel

je pri prvi sv. maši gospoda Petra Bohinjca v nedeljo, 29. julija, č. g. Andrej Kalan, Ternovski kapelan. Po reku sv. ap. Pavla: „Živim, toda ne več jaz, temveč Kristus živi v meni,“ pojasnoval je, kako naj novomašnik, kako naj vsak kristjan odmerje satanu, svetu in mesu, predstavljajoč tri vzore (zglede) iz domačega kraja novomašnikovega in iz okolice: sv. Jurija, farnega patrona sv. Vida, patrona podružne cerkve na Visokem in sv. Cirila in Metoda, ki sta pred kakimi 1000 leti v tej okolici sv. evangelij oznanovale, česar ga spominja cerkva sv. Klemenca v sosednji fari Preddvorski.

Novomašniku gospodu Janezu Zupanu, ki je pervikrat stopil pred altar Božji, da opravi presv. daritev, v nedeljo, 12. avg., bil je govornik J. Sajevec, Slavinski župnik, kteremu vasica je rojstni kraj Visoko, kakor novomašniku. V prelepem govoru postavil je Jezusa usmiljenega Samarijana novomašniku v izgled, po kterem naj se ravna v vsem duhovnem življenju.

Naj še omenim ginljivo-lepega petja ljubljanskih dijakov pri prvi, in krasnega pravilnega čč. gg. bogoslovcev pri drugi novi maši. Pov. evalli so s svojim pevanjem v cerkvi slavo Božjo, pri obedu pa pošteno vedrili prijazno družbo. Veliki in priserčni prazniki ostanejo nepozabljivi šenčurjanom.

Razgled po svetu.

Spomenica na zlato mašo Leona XIII. Namestnik Kristusov v Rimu se s priserčnostjo spominjajo velike ljubezni, ktero jim je vesoljni svet ekazoval o petdesetletnici njihovega mašništva. Več mescev so dohajale v Rim množice iz vseh narodov, jezikov in šég, hodile z vérnim sercem, polnim spoštovanja, ljubezni in vdanosti do namestnika Kristusovega, hodile z naj bolj raznoterimi, pa tudi z naj dražjimi darovi. Še zdaj ne morejo časniki dosti opisati in prehvaliti darov, ki so bili na ogled razstavljeni v Vatikanu.

Ko se je vse tako lepo in srečno doveršilo, so sv. Oče močno razveseljeni in čez vse hvaležni Bogu naj višemu. Hvaležni so pa tudi vsem narodom in posebej možem in gospém, ki so vodili te priprave ter jim hočejo vstanoviti posebno in nezvenljivo znamenje in spominico njihovega djanja. Ukazali so torej, naj se iz novega srebra, iz srebra in zlata kuje križec, ki bo s čveterimi lilijami, vmes djanimi, imel podobo osmerokotnika. Ta križec se nosi na persih ob levi strani na rudečem, belo in rumeno obrobljenem sviinem traku. Na eni strani bo imel ime in podobo papeževo, na drugi pa papežev gerb z napisom: „Pro ecclesia et Pontifice.“

Rim. Preslavna enciklika sv. Očeta Leona XIII o pravi svobodi podučuje in razsvetljuje vesoljni svet — „Lumen in coelo.“ Pojasnuje namreč, kaj je prava svoboda, prostost, in pa kateri je razloček me pravo in lažnjivo svobodo, ter da prava prostost je zmožna razvijati se le na cerkveni podlagi. — Ne manj važna bode nadaljna papeževa okrožnica, ki bo pojasnovala razmere sv. Cerkve do deržav.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno

odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Sreča pri spravljanji pridelkov. — Žena priporoča razuzdanega moža za spreobrnjenje. — Bolan človek se priporoča v bratovsko molitev N. lj. G. presv. Serca. — Za vredno prejemanje ss. zakramentov. — Zapuščen na smertni postelji, da bi našel pomoč.

Zahvale.

Mati naznanja priserčno zahvalo Mariji in sv. Antonu Pad. za ozdravljenje sina, kateri je po njuni prošnji rešen iz zelo nevarne bolezni.

Kdor pomoči od Boga želi, naj zaupljivo k Mariji na Brezje hiti!
Marija Štef.

Listek za raznoterosti.

O rojstnem godu presvitl. cesarja je c. kr. deželni predsednik baron Winkler podelil 200 gld. za ljubljanske ubožne.

Prečastiti gospod dr. Leonard Klofutar je imenovan predstojnik ali prošt ljubljanskega katedralnega kapitlja. Slava!

Umerl je 93 lét stari gosp. Ant. Šmalc, svetovalec vis. sodnije v pok. Bog mu daj večni mir!

Tergovinska in obertniška zbornica za Kranjsko je 21. t. m. namesto umerlega gr. Thurna volila v deželni zbor svojega predsednika g. Jož. Kušarja.

✠ V Duplici pri Kamniku je umerl 83letni č. g. Mat. Lipovšek, lokalist v pokoju. R. I. P.

Ernst Renan, ki je svoje dni svoje roke rabil v skrunjenje Jezusa Kr. in kerščanske vere, je ohromel na obeh rokah, kakor iz Pariza naznanujejo. — S čimur kdo greši, v tem bo tepen! Naj bi ostudnež svojo pregreho saj spoznal, preklical in se spokoril!

✠ V Vipavi je 20. avgusta ob 1/9 umerl čast. g. Jožef Malneršič, duhoven v pokoju, previden s ss. zakramenti. Priporočen je v molitev in blagi spomin.

Zagreb. Veliki Šmaren je v samostanski cerkvi sv. Vincencija P. 19 usmiljenih sester storilo slovesno obljube, 19 novink pa je prejelo redovniško obleko. Ta dan je tudi 6 usmiljenic obhajalo 20letnico svojega redovniškega življenja. — Gotovo vesel dan!

Novosti. Cerkvena glasba. Posamezni glasovi: Sopran, Alt, Tenor in Bas k maši: „Tota pulchra es Maria“ IV vocibus concinenda cum organo obligato auctore P. Angelico Hribar, so prišli ravnokar na svetlo, in dobijo se pri Blazniku in v katoliški bukvarni za 20 kr. partitura pa za 50 kr.

„Fromme's Kalender für den kathol. Clerus“ ima za leto 1889 dve knjižici, ker „Repertorium pfarrämtlicher, pastoraler, liturgischer, kirchen- und besonder eherechtlicher Angelegenheiten“ je posebej v lastni knjižici natisnjen. Zato je cena tega koledarja 2 gld. v „Katol. bukv.“

Duhovske spremembe.

V Goriški nadškofiji: Birmanje bode: od 10. sept. dalje v Teržiču in Fluidelu. — Preč. g. Jan. Filipič, dekan v Devinu, postane župnik-dekan v Ločniku. —

Umerl je čast. g. Fr. Delkin, dekan v Planih., roj. l. 1084 v Podgori, posvečen 1834. R. I. P.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Fr. Pečnik, kaplan na Ljubnem, pride za kaplana na Prihovo; č. g. Jan. Zdravec, kaplan v Hočah, pa k M. Snežnici. Novomašniki čast. g. Jak. Berglez postane kaplan v Dramljah; č. g. Jak. Cinglak v Selnici; č. g. Jak. Marinič na Ljubnem; č. g. Janez Sušnik pri sv. Štefanu za Žusmom, in č. g. France Vračun v Hočah.

Štipendija.

Vprašanje: Kaj je „stipendium“?

Odgovor. Stipendium je dostikrat prav dober pomoček: dijaka spriditi.

Vprašanje. Ali se dá ta velika nesreča odvernuti.

Odgovor. Ne lahko. Morali bi starši denar sprejemati, ali pa šolski vodja, in dijak bi se moral vselej veljavno opravičiti, za kaj da potrebuje, kadar se mu kaj izroči.

Vprašanje. Kaj je še stipendium?

Odgovor. Stipendium je prav dober pomoček: dijaka nehvaležnega storiti. Zakaj dokler je ubožen, prihaja „ministru“ povedat, če je bil pri konferenci kaj imenovan in ima nekaj spoštovanja in strahu; — kadar pa dobi stipendijo, večidel pozabi prejšnje dobrote in dobrotnike; še le ko stipendijo zgubi, in dvojko dobi se zopet oglasi — za novo pomoč.

Vprašanje. Je tedaj boljša dijaška miza, kakor stipendija?

Odgovor. Boljša je pri dijaški mizi „enklja“, kakor pa pri stipendiji „dvojka“, ali celo „trojka“, — sicer pa je denar dober, ako se prav obrača.

Dobrotni darovi.

Za sirotišnico v Kočevji so darovali p. n. gosp.: župnik Mart. Narobe 2 gld. — Janez Gerčar, kaplan in katehet v Kranji, 5 gld. — Jernej Voh, župnik pri sv. Martinu v Rožni dolini, 1 gld. — Miha Zupan, župnik v Polhovem gradu 2 gld. — Neimenovana dobrotnica v Ljubljani 50 gld. — Simon Zupan, nunski katehet v Škofji Loki, 3 gld. — Dr. Gregor Tušar, profesor v Gorici, 10 gld. — Mihael Kotnik, kurat v Vogljah, 5 gld.

Za Marijanišče: Gosp. J. Keršič, župn., 3 gld. — Visokorodni g. bar. Andrej Winkler, deželni predsednik, prigodom cesarjevega rojstnega dneva 25 gld. — Preč. gosp. stolni prošt dr. L. Klotar 30 gld. — Čast. gosp. župnik Fr. Povše 5 gld. — Čast. gosp. župnik Miha Bogolin 5 gld. — Gospod Anton Povše 50 gld. — Neimenovana dobrotnik 500 gld. — Čast. g. Anton Kukelj 5 gld.

Za dijaško mizo: L. V. 50 kr. — Čast. g. župnik Mart. Narobe 10 gld.

Za sv. Detinstvo: Vekoslav 1 gld. — Čast. g. J. Kramarič, kaplan pri Stari Cerkvi, 1 gld. — M. J. 1 gld. — Čast. g. M. Mrak, kaplan v Gorjah, 12 gld. 30 kr.

Za zidanje nove farne cerkve ss. Fabijana in Sebastijana v mestu Kočevskem: Čast. g. župnik M. Narobe 2 gld.

Za Danski misijon: Čast. gosp. župnik M. Narobe 1 gld.